

hogy most meg sem állnak a mennyországig, s ott állnak csak meg jó édesanyjuk előtt...

Mikor hazaértek a városi házba, ott már gyönyörű karácsonyfa várta őket, alatta szebbnél-szebb játékokkal, meleg ruhával, sok édes-séggel.

A két kis árva pedig leborult elébe s akadozó hangon mondott köszönetet jó édesanyjának, aki még onnan fentről is gondolt rájuk...

Karácsonyi ének

Zenéje Kajárik Sándortól.

Hulla-nak a hópelyhek, kis szivek meg remegnek Karácsony, Ég áldjon
Minden fényesen ragyog, Mennyből szállnak az angyalok Kis Jézuska
Betlehemben Légy a szí - vünk - ben

Karácsonyi emlék

Ha soha egyébkor
Eszembe se jutna:
Karácsony estéjén
Hazaszállnék mindig
A mi kis falunkba!

Ha soha egyébkor
Rá se emlékezném:
Karácsony estéjén
A mi kis házunkat
Mindig fölkeresném!

Ha máskor eszembe
Sohasem is jutnának:
Karácsony estéjén
Örökké áldanám
Az édesapámat,
Az édesanyjámat!

Szaboleska Mihály.

Mindennapi kenyér

Rossz esztendő járt, mostohán bánt velünk a földecskenk. Amit meghagyott a fagy, elvitte a jég, leégette a nap.

— Az idén aszalt cseresznyét termelt a cseresznyefa — vágta a sarokba esténként az apám a posztó-tarisznyát.

Az is jó volt nekem akkor, a magjára száradt cseresznye. Olyan szükös volt nálunk a kenyér, hogy egyszer színét se láttuk három napig.

Ehesen ödöngtem az utcánk gyepes árokpartján, mikor a gazdag Dobákné, a csirkéskófa, rámkialtott a muskátlis ablakukból:

— Te, gyerek, szaggass a malackámnak egy kis papsajtfüvet ott az árokparton.

Szép kövérlevelű papsajtok bodorodtak ott, a levelüket megszedtem a malackának, én magam meg teleraktam a zsebemet szép kerek papsajtocskával. Abból lesz énnekem jó vacsorácskám.

Gazdag Dobákné igen meg volt elégedve a munkámmal. Nagy karaj fehér kenyeret adott napszámba.

— Megállj, kenek rá mézet is — fordult be a kamrába. De én már akkor kívül voltam a kisajtón és nekiestem a kenyérnek. De a falat nem ment le a torkomon, mert megképzett előttem édesanyám sápadt képe.

— De jó volna visszaragasztani — néztem a megcsonkult karajra s belemarkoltam a papsajtba. Pedig most már nem volt olyan jóízű, mint azelőtt.

Édesanyám azonban nem örült a kenyérnek. Inkább sirvafakadt és visszaeröltette rám az ajándékom.

— Én már megettem a másik karajt — vörösödtem el. (Azóta se esett hazugság ilyen nehezemre.)

Anyám meg azon erősködött, hogy ő is vacsorázott már. Még pedig bundás gombócot. (Az meg a hajába főtt krumplinak volt az ünneplős neve. Nem rossz étel az se, ha só is van hozzá.)

— Hanem tudod mit? — törölgetté meg anyám a szemét. — Eltesszük a kenyeret apádnak. Szegény, ki lesz éhezve, ha hazaér a szőlőből.

Azt már én nem értem ébren. A papsajttól jó álma van az embernek, nem fekszi meg a gyomrát. Csak hajnalban ébredtem fel a szóváltásra.

— Ne bántsd fiam, jobb lesz az nektek itthon — hallottam az apám szavát. — Én el vagyok kenyér nélkül is, ellát engem az eperfa.

— No, minket se féltsen — kevélykedett anyám s belecsusztatta a kenyeret a tarisznyába. — Jó az Isten, ma is ád annyit, mint tegnap.

Hát éppen annyit adott. Papsajtocskát, sárgarépácskát, krumplicskát. De még egy darab sajtocskát is találtunk a láda fenekén. Ott felejtődött még a télen s úgy megkeményedett, hogy nem vette magába a kést. Anyám örült is neki nagyon, mert így az egészszet nekem adhatta. Azt mondta, az ő foga már nem bírja.

Még akkor is a kövévált sajtot majszoltam, mikor este az apám hazaért a szőlőből. Vigan csóválta meg a tarisznyáját.

— No, Ferkó, találd ki, mit hoztam neked?

— Jaj, mit? Tán fürjcskét? — ugrottam fel lelkendezve.

— Nagyobb ujság ez annál is — bontogatta a tarisznya-csücsköt. — Nézd-e, madárlátta kenyér!

Tulajdon az a kenyér volt, amit én adtam anyámnak.

Azóta tudom, mi az a »mindennapi kenyérünk«.

Móra Ferenc.